

SALVA MAR...

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

LA «NĂMOL»

— Eu sînt, fostul tău coleg Stamate.
Nu mă mai recunoști?
— Ce vrei, au trecut 30 de ani,
ai albit...

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

FRED GHENĂDESCU

urzica

POVESTE LA TELEFON

O cameră goală. Pe ușă intră Bărbatul (să tot aibă 35 ani) și Copilul (e greu să știi dacă are 5, 6 sau 7 ani).

BĂRBATUL: Hai vino! Să vezi ce bine o să ne distrăm! Numai între noi, bărbații! Așa m-am înțeles cu... hm... maică-ta, simbătă seara și duminică dimineața, să stai cu mine!

COPILUL: Dar mama ce face?

BĂRBATUL: Treaba ei! E la cinema, la plimbare! O privește, pentru că noi sintem... Dar hai să te dezbrac...

COPILUL: Mi-ai rupt un nasture.

BĂRBATUL: Lasă că ți-l cos eu imediat! Așa... Ți place la mine?

COPILUL: E mult loc. Ai unde să te joci!

BĂRBATUL: Să-ți cos nasturele... Ține tu acul... drept... Eu o să înfig așa dintr-o dată... N-a mers... Am auzit că sint niște aparate... Uff!... în sfârșit...

COPILUL: Să-mi scot bluza!

BĂRBATUL: Ne incurcăm! Ți-l cos direct. Așa...

COPILUL: Au! Mi-ai cusut și puțină piele...

BĂRBATUL: Pretențios mai ești!... Acum o să-ți fac ceva de mâncare... Două ouă, avem și brânză, o cafea...

COPILUL: Nu-mi place. E amară!

BĂRBATUL: Pun și puțin lapte.

COPILUL (caută pe birou): Ce frumoși sinteți!

BĂRBATUL: Lasă fotografia. De unde ai mai scos-o?!

COPILUL: Era aici, dedesubt. Ce drăguță e mămica. Și mata aveai tot părul în cap!... Cheam-o și pe ea aici!

BĂRBATUL: Nu înțelegi! Nu se poate! Noi sintem doar... Vrei o felie de tort?... Uite ce bun e!

COPILUL: E de la cofetărie. Mama îl face ea singură!

BĂRBATUL: Treaba ei! O să vezi ce bine o să ne distrăm noi doi... Acum ce să mai facem?!... Să-ți fac ouă!...

COPILUL: Am mâncat întâi tort. Nu mai merge!

BĂRBATUL: Atunci ce să facem?

COPILUL: Să dăm un telefon!

BĂRBATUL: Lasă asta...

COPILUL: Atunci eu desenez!... (începe să deseneze).

BĂRBATUL: Ce desenezi pe fotografie?

COPILUL: Mă desenez pe mine! La mijloc, între voi doi!... Uite cum mă țineți de mină!... Hai să-i dăm un telefon!

BĂRBATUL: Lasă asta!... Vrei să dau drumul la televizor?... Nu se poate. Am uitat să chem pe cineva să schimbe o lampă. Poate vrei să dau drumul la radio! E «O melodie pe adresa dumneavoastră».

COPILUL: Melodia preferată a mămichii e... dă-i tu un telefon și întreab-o...

BĂRBATUL: Lasă asta... Acuma, dacă ne-am distrat, n-ai vrea să te culci?

COPILUL: Nu m-am diștrat deloc. M-am plictisit...

BĂRBATUL: Lasă că-ți spun eu o poveste

înainte de culcare!...

COPILUL: Care o știi?

BĂRBATUL: Care?... Acea cu Scufița... nu, mai bine cu capra... stai puțin... parcă aveam niște cărți... ba nu, i le-am dat maică-ta pentru tine... Poate găsec ceva într-un almanah... Mda... Sport... Vrei să-ți povestesc un meci? Nu vrei?... Bine... Uite anecdote istorice!... Nu vrei nici asta?

COPILUL: Eu nu pot să dorm, dacă nu-mi spui o poveste!... Nu pot!

BĂRBATUL: Acum nu-mi amintesc și pace! Era o capră... Și capra asta... Tu ai văzut o căpriță la televizor?... Acuma nici nu știu de ce vrei tu o poveste! Poveștile sint niște născociri!...

COPILUL: Vreau o poveste!... Dă tu un telefon!...

BĂRBATUL: Lasă asta...

COPILUL: Altfel eu nu pot să dorm (plînge).

BĂRBATUL: Taci! Nu mai bizii!... (face un număr la telefon).

COPILUL: Ce bine-mi pare!...

BĂRBATUL: Taci! Măi, Dumitre, știi tu cumva o poveste... N-am băut... fii serios... Am musafiri... Băiatul meu! Ce? Asta nu e poveste. E o anecdotă veche... Întreabă pe copilul tău... Nu-i acasă?... Bine... (face un telefon)...

N-am ce face!

COPILUL: Eu nu dorm și pace! Dă tu un telefon... (Plînge).

BĂRBATUL: Bine... bine... (face un număr de telefon) Alo... Bună seara! Iartă-mă că te deranjez... Știi, asta micu vrea o poveste și eu, cu treburile, le-am uitat... Noi? Aaa, ne descurcăm bine... Minunat! Te rog spune-mi o poveste!... Cum? Stai... mai bine să-mi notez... Să-mi aduc un caiet și un creion!... O clipă!... (Iese după caiet și creion).

COPILUL (ia telefonul): ...Mămico... vino și tu aici!... Cum?... Ba te cheamă!... Ai să vezi tu... El n-are curaj să-ți spună... Am văzut și fotografia ta pe birou!... Ba nu... Vino!... Să știi că dacă nu vii... n-am să dorm

VICTOR SIVETIDIS

Zona
tristeții

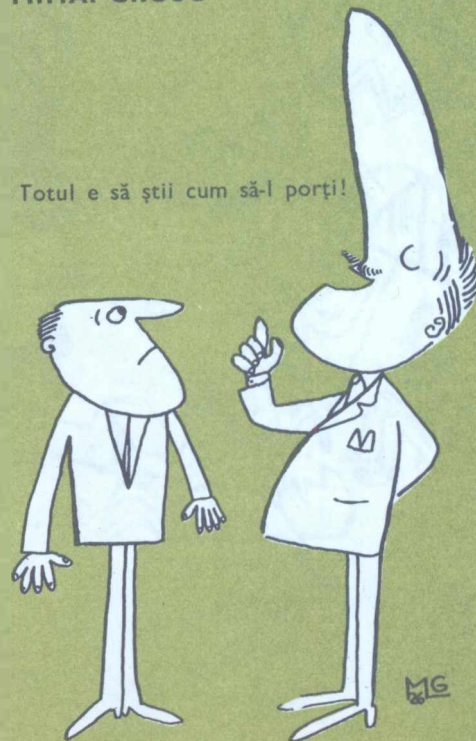
Înalt, subțire și frumos al dracului,
Un plop se admira-n oglinda lacului:
— Sint un simbol (își spuse vorbind cu voce tare)
Al celor care năzuiesc spre soare.
Privesc la elegantul meu contur:
S-ar zice că descinde din azur,
Iar foșnetul cu care am împinzit eterul
În fond e convorbirea mea cu cerul.
(Schimbăm păreri și gânduri despre probleme-nalte)
Sint, cert, cea mai distinsă dintre plante.
Da. Fără doar și poate, acesta-i adevărul.
Eu bănuiesc tristețea pe care-o simte mărul,
Vecinul meu de-alături, necunoscut de stele,
Ce-mpovărat de crengile lui grele
Se-ableacă tot mai mult înspre pământ,
Îngrijorat că palele de vînt
În joaca lor stupidă și nătîngă
Ar izbuti-ntr-o bună zi să-l frîngă.
— Nu te-ngriji de soarta mea, vecine,
(Răspunse mărul) mie-mi merge bine,
Sint fericit, dar ce să mai insist!
De altfel n-am motive să fiu trist
Și-ai ști dacă-ai gândi înțelepțește:

Tristețea nu se prinde de cel care rodește.

Traducere în versuri din limba greacă
de MIRCEA PAVELESCU

MIHAI GROSU

Totul e să știi cum să-l porți!

pină la ziua... Am să beau o cafea foarte amară și o să stau cu ochii deschiși... Ba da... Vii?... Bine, numai puțin... Vino!... (închide telefonul).

BĂRBATUL (revine): Ce-ai făcut? Ai închis telefonul?

COPIIUL: S-a închis!

BĂRBATUL: Ce mă fac acum cu povestea ta?

COPIIUL: Nu știu!... Dar să știi că eu fără poveste nu pot să dorm!

BĂRBATUL: Mă gândeam să o chem aici puțin pe ea... Pe maică-ta... Poate îți spune o poveste și... Dar nu... n-o să vină!

COPIIUL: Poate vine!

BĂRBATUL: Povești!... N-o să vrea să vină...

COPIIUL: Ba eu cred că vine!

BĂRBATUL: Dar tu nu știi să-ți spui un ingur o poveste?

COPIIUL: Ba da... A fost odată un tătuc și o mămică care erau supărați unul pe celălalt... Și într-o seară tătucu a rugat-o pe mămică să vină să-i spună băiatului o poveste și ea a venit!...

BĂRBATUL: N-a venit!

COPIIUL: A venit!

(Sună soneria)

BĂRBATUL: Cine-o fi?

COPIIUL: Și dacă a venit, atunci ai să stai și tu cu mine pînă ce se termină povestea?

Bărbatul se duce să deschidă, în timp ce se închide...

...CORTINA

N. CLAUDIU

VICTOR EFTIMIU

Din însemnările unui indiscret

- Artrism: răzbunare postumă. Toate vacile pe care le-am mâncat în viață, înviază și ne mănincă la rindul lor, rozindu-ne încheieturile.

- Cinstea nu scuză incapacitatea.

- Când îmi spune cineva «X e la modă», eu mă gîndesc: «X va fi demodat».

- Când ai dreptate, n-ai vervă. Fîndcă dreptatea n-are nevoie de pledoarie.

- Dacă am fi fost, de la început, fericiți, omenirea n-ar fi progresat.

- Dacă neapărat trebuie un act de platitudine, fă-l măcar în ultimul moment.

- De ce s-or fi chinuind unii scriitori ai noștri să facă lucruri complicate într-o literatură în care lucrurile simple încă nu s-au scris?

- În renunțări sint, de multe ori, eroisme mai mari decît în cuceririle violente.

- Imitînd pe Mallarmé, unii scriitori se cred mai originali decît cei ce imită pe Bolintineanu.

- În artă nu e absolută nevoie să produci. Marea taină a succesului este să administrezi, cu abilitate, puținul pe care l-ai creat, întîmplător, în tinerețe.

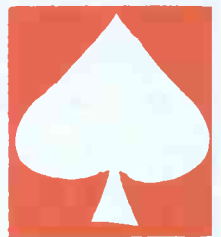
- Oamenii care nu fac nimic pretind celorlalți numai acțiuni supranaturale.

- Pentru tine, gîndește cu mintea vîrstei tale; pentru ceilalți, însă, gîndește cu mintea vîrstei lor, dacă vrei să vă înțelegeți.

- Pentru unii, nu e literatură acolo unde nu e vorbă multă.

CU RESPECT

Tovarăşului N. Nergheş, director
al TAPL-ului interraional Suceava

Propunem, tovarăşe Nergheş, să discutăm de la început deschis, bărbăteşte. Noi o să vă înşirăm mai jos abuzurile la care v-aţi dat concursul, iar dumneavoastră o să ne comunicaţi altele, pe care, eventual, le-am omis.

Cu cine să deschidem lista? Cu Carol Iustvan sau cu Ioan Moldovan? Ca nu cumva să nedreptăţim pe vreunul, noi propunem să deschidem lista cu amândoi. Ambii sînt din Vatra Dornei, ambii sînt prietenii dv. ambii angajaţi de dv. Acum urmează o mică bifurcaţie. Ne ocupăm de primul. L-aţi uns responsabil la restaurantul «Central» din Suceava. Aici, Carol Iustvan a avut frumoase realizări. Astfel, într-un timp scurt, a realizat o frumoasă lipsă în gestiune, cifrată la 14 500 lei.

D-voastră, convins adept al diviziunii muncii, aţi replicat: «nu-i putem lăsa bietului om toate sarcinile pe cap: să aibă şi lipsuri şi să şi plătească. Omul a optat pentru prima activitate, să fie sănătos! Partea a doua să revină altora». Şi aţi decis ca golurile gestiunii să fie acoperite de întregul personal.

E drept că sfatul popular regional v-a cerut insistent să-l înlocuiţi pe vajnicul scamator, dar pentru moment aţi refuzat, făcîndu-vă pesemne următoarea socoteală: ăstuaia, gata! Ce i-a lipsit i-a lipsit! Dacă angajez un altul o ia de la început.

Şi, în vreme ce capul d-voastră cugeta, amicul delapida...

Pe cel de-al doilea prieten l-aţi angajat la acelaşi restaurant-mumă, în calitate de merceolog. Asemenea funcţie nu există în nomenclator, însă n-are importanţă. Directorul se poate orienta după necesităţi şi prieteni... Respectivul merceolog nu face absolut nimic şi pentru această muncă încasează 1 375 lei lunar!... Nu-i mult, fiindcă o oră de plictis e de neplătit!

Aţi investit 60 000 lei pentru amenajarea unui bufet la Iţcani, local despre care ştiaţi că urma să fie demolat. Probabil că suma o veţi recupera

din moloz, făcînd reclamă pe străzile Iţcaniului: «Ia cărămida! Ia caldă tencuiala! Ia potroace demolate!»

Aţi investit sume însemnate renovînd şi reprofilînd restaurantul «Moldova» în unitate Lacto. Asta în 1966. Apoi aţi cheltuit alţi bani ca să rereprofilăţi în 1967 ceea ce aţi reprofilat în 1966. Schema acestei unităţi arată astfel: restaurant-Lacto-Autoservire. Astăzi. Să vedem cum va arăta mîine.

Să continuăm. 1) Aţi angajat ca gestionar la un bufet pe un oarecare cetăţean cu două condamnări la activul său! De ce să-l expediaţi şi-ntr-un al treilea concediu de «odihnă»? Mai cu seamă că legea nu permite angajarea ca gestionari a celor care au fost prinşi cu degetele în lăptişorul de matcă al statului.

2) Aţi înminat de două ori primă excepţională salariaţii Iuliana Tosu, aflată mereu în concediu fără plată... De acord: să fim cavaleri, să oferim locul femeilor, dar nu pe listele de prime. Să-şi vadă de aragaz pe banii dumneaei nu pe banii noştri.

3) Pe cei doi prieteni angajaţi ai restaurantului «Central» (delapidatorul şi merceologul) i-aţi cazat gratuit la hotel, în camerele rezervate orchestrei. Probabil v-au cîntat cite ceva la ureche...

4) Diverse escapade de natură cardiacă, fără nici un fel de infarct.

Tovarăşe director, aşteptăm completările. Trimiteţi-le sau aduceţi-le chiar dv. «par avion». De ce «par avion»? Că de-o fi să vă treziţi în aer, să aveţi puţin antrenament.

5) La punctul 5 aşteptăm să ne sosească punctul 6 din partea forului superior.

Cu respect
«URZICA»

TUDOR MUŞATESCU

OAMENI, PLANTE ŞI ANIMALE

DIN JURNALUL INTIM
AL UNUI FLUTURE

- Din moşi-strămoşi, prima iubită a oricărui fluture se numeşte... Floarea.
- Fluturii nu se nasc. Apar! Şi nu mor. Dispar!
- Fraţilor! Nu credeţi în meala lămpilor aprinse. Lumina lor e undiţa cu care ne pescuiesc aripile.
- Fluturii sînt ca aviatorii. Trăiesc din aripi.
- Mai bine fluture pe un mărăcine decît lepidopteră într-un insectar.
- Am scris un «text» pentru muzică uşoară. Iată-l:
«Un fluture iubea o floare
Fiind de dînsa'namorat
Rura ra ruri
Ruri ra ra
Dar însă, dînsa-nşelătoare
Cu ceilalţi toţi l-a înşelat.
Duba duba
Duba da da
L-a înşelat
L-a înşelat
L-a înşelat
L-a înşelat
L-a înşelat
L-a înşelaaaaaaat...»
Dacă aş găsi şi un compozitor tot
- atît de inspirat ca textul, şlagărma fac şi zbor direct la Mamaia.
- Viaţa e frumoasă numai cît eşti fluture şi poţi să zbori. Cînd eşti omidă — te tîrăşti.
- Nu înţeleg de ce filateliştii umblă după «cap de bou», cînd noi avem un fluture de marcă mult mai interesant: «cap de mort». Şi viu pe deasupra.
- Visurile: Fluturii gîndului.
- C-o rîndunică nu se face primăvară. Dar nici fără nici un fluture.
- Fluturii: gărgăunii florilor nemăritate.
- Ce n-ar da pictorii să aibă pe palete culorile pe care le avem noi pe aripi.
- Să fiu măgar dacă mă supăr cînd îmi spune cineva că sînt fluturistic.
- N-am rîvnit niciodată să fiu fluture de «rasă» renumită. Visul meu cel mai drag a fost să fiu un fluture modest pe pieptul unei ii de fată mare.

Povesti cu sirene

Desene de NEAGU RĂDULESCU

— Acum douăzeci de ani nu puteai să vii?

—Se poartă într-adevăr şliţul, dar nu așa!

ȘTEFAN TITA

Ușile Surde

O să vi se pară ciudat
 Dar ce vă spun e-adevărat:
 Ei bine, da, sînt și uși surde!
 Nu, nu spun cuvinte absurde:
 Ușile sînt și ele făpturi
 Cu ochi, cu urechi și cu guri...
 Pot să bat, să ciocănesc pînă-asud,
 Unele din ele sînt surde: nu aud!
 Uneori ușa surdă e numai un ghișeu
 Cu ochelari
 Unde pătrunzi cu greu,
 Unde vîi și vîi mereu
 Cu nervii tari,
 Stai la rînd, te împulzești, te scuzi...
 Zadarnic: tu vorbești, tu auzi!
 Alteori ușa are o siluetă
 Cochetă,
 E veselă, zburdă,
 Însă, păcat: e surdă...
 Te ascultă
 Cu răbdare multă,
 În timp ce tricotează
 Sau fumează.
 Iar păsul tău îl viră prin sertare,
 Deși aștepti pe loc o rezolvare...
 În sfîrșit, cîte-odată
 Ușa surdă e capîtonată...
 Cum s-ar zice, are-n urechi vată,
 Să nu pătrundă
 O undă
 De zgomot,
 De tropot,
 O șoaptă,
 O faptă...
 Aș! Nu aude...
 ...Decît prieteni și rude...

Da, precum spuneam, ușile sînt și ele făpturi
 Cu ochi, cu urechi și cu guri...
 De aceea vă sfătuiesc și insist:
 Dacă întîlniți o ușa surdă, repede, un orelist!

MIRCEA BONDA

„Măiestrie”

«Aripi peste infinit»?
 «Țipete de ghiocci»
 sau... «Femei
 în ochi cu scobitori»?
 Sau «Centauri
 galopînd în zori»?

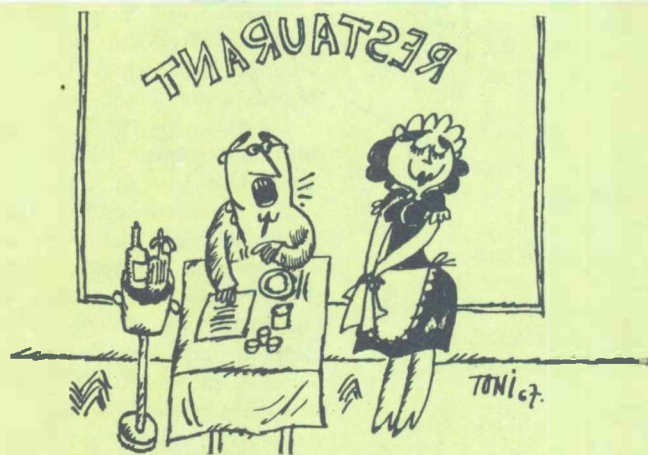
«Schele»? «Baruri»?
 «Dor»? «Fantome»?
 «Culori și arome»
 Sau «Rechin cu zaruri»?
 Hai, răspunde, ce-ai încremenit:
 Care-i titlul cel mai nimerit?

— Greu de spus,
 tabloul e... superb,
 și complex, și plin de poezie...
 Să-i aleg un titlu nu se poate:
 l-ai pictat cu-atîta măiestrie.
 că îi vin, ca o mînușă... toate!

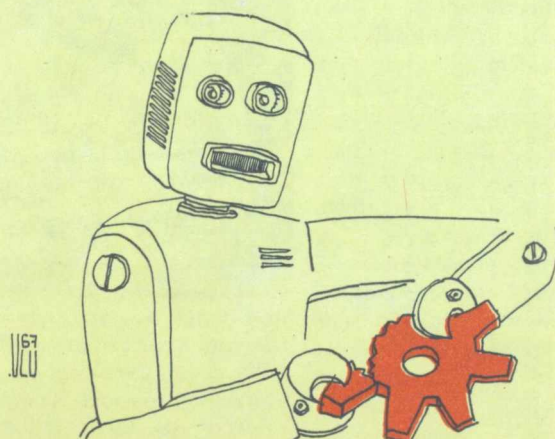
FĂRĂ CUVINTE

AVRAM ANTON

— Ce specific aveți?
 — Oh, domnule!...

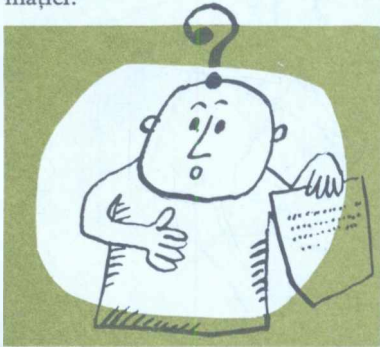
ION DOGAR MARINESCU

— Mă iubește, nu mă iubește!

INDUCERE ÎN EROARE

În «Urzica» nr. 1 din 15 ianuarie 1967 publicăm o notă intitulată «Poftiți în excursie», în care arătam că pe drumul Sugatagul Mic-Huta din raionul Sighet puteau fi văzuți în șanțurile drumului respectiv, pe o distanță de un kilometru și jumătate, sumedenie de bușteni de fag, părăsiți și intrați în putrefacție. Care fag și putrefacție se datorau întreprinderii Forestiere Sighetul Maramației.

Scriam noi că din anul 1964 zăceau acolo bieții bușteni. Prima fovitură pe care am primit-o după apariția acestui material ne-a parvenit cu scrisoarea de răspuns a acestei întreprinderi semnată de director inginer Bozintan și inginer H. Zahoranszky, în care oamenii ne scriau că, cităm: «materialul ne-a indignat intrucît este complet neîntemeiat!»

Mai departe, că au controlat, între 20—27 ianuarie, că nu există pe drumul arătat decît câteva buturi fără importanță, că nici vorbă să fi zăcut pe acolo vreodată fagi tăiați din 1964 și niciodată nu s-a ajuns la cantitatea arătată în material. Pe scurt: «Ați fost, fraților, induși în eroare».

Se pare că, într-adevăr, în 1967, nu mai erau acolo bușteni. Dar cum rămîne cu niciodată, cu 1964 și cu cantitatea? Ia să mai vedem că, vorba ceea, tovarășii s-au indignat! Și ne-am adresat forului tutelar, și anume Direcției Regionale a Economiei Forestiere Maramureș.

Și direcția ne-a răspuns. Știți cum ne-a răspuns? Cu o adresă în care ne anunța că ne trimite în copie răspunsul dat de I.F. Sighet. Și chiar ni l-a trimis. Da, stimați cititori, așa a cercetat, verificat și controlat forul tutelar pe forul tutelat. Așa și-a spus părerea proprie în cazul sesizat: trimițindu-ne o copie de pe scrisoarea pe care ne-o trimisese nouă mai înainte întreprinderea criticată. Adresa cu care ne este trimis acest răspuns, este semnată de un director și un șef de serviciu, ambii indescifrabili.

Deci avînd noi răspunsul original trimis de I.F. Sighet și copia trimisă

de DREF, ce ne-am zis? Hai să ne indignăm. Dar nu ne-am indignat, ci doar am cerut forului superior (DREF) un răspuns propriu, în original, nu în copie de pe cel al întreprinderii criticate. Și, în sfîrșit, l-am primit și anume ni se trimite un referat de verificare semnat de inginerul Bud Nistor cu o adresă semnată de directorul Lupșe Dumitru. Ni se repetă că nu-i adevărat nimic. Nu s-a lăsat nimic în părăsire pe marginea drumului din 1964. S-au făcut controale la 22.II.1966, 26.IV.1966 și 13.IX.1966 și nu au fost găsiți bușteni de fag părăsiți în drum.

Nu știm, dragi tovarășii, ce controale s-or fi făcut, dar lucrurile au stat altfel. Adică au stat în șanț. Buștenii. Și despre asta vorbesc negru pe alb mai multe note de constatare semnate de-a lungul lunilor (și șanțurilor) de picherul Turcan Andrei, cantonierul Siller Rudolf, șeful de sector Gabrian Petru, directorul Pop Vasile, inginerul-șef Moisei Fîlip, contabilul-șef Anderco Victor, directorul Lupșe Dumitru, inginerul-șef Ionescu Marcel și contabilul-șef Toma Dumitru.

Aceștia trei din urmă își iau chiar și angajamentul scris să «scoată materialul lemnos din șanțuri».

De aceea, în 1967, nu mai sînt bușteni în șanțuri. Dar au fost. Din 1964, și au putrezit. Bani grii.

Așa că, dragi tovarășii, ia să vedem, nu e mai curînd cazul de indignare cînd putrezește în șanțuri o pădure și cei în cauză stau cu mîinile în buzunare? Sau nu e mai curînd cazul de indignare cînd întreprinderea ne răspunde că totul e complet neîntemeiat? Și nu e cazul de superindignare cînd DREF-ul, for tutelar, ne trimite drept răspuns, o copie de pe răspunsul întreprinderii criticate? Și ce să mai spunem cînd și al doilea răspuns al DREF-

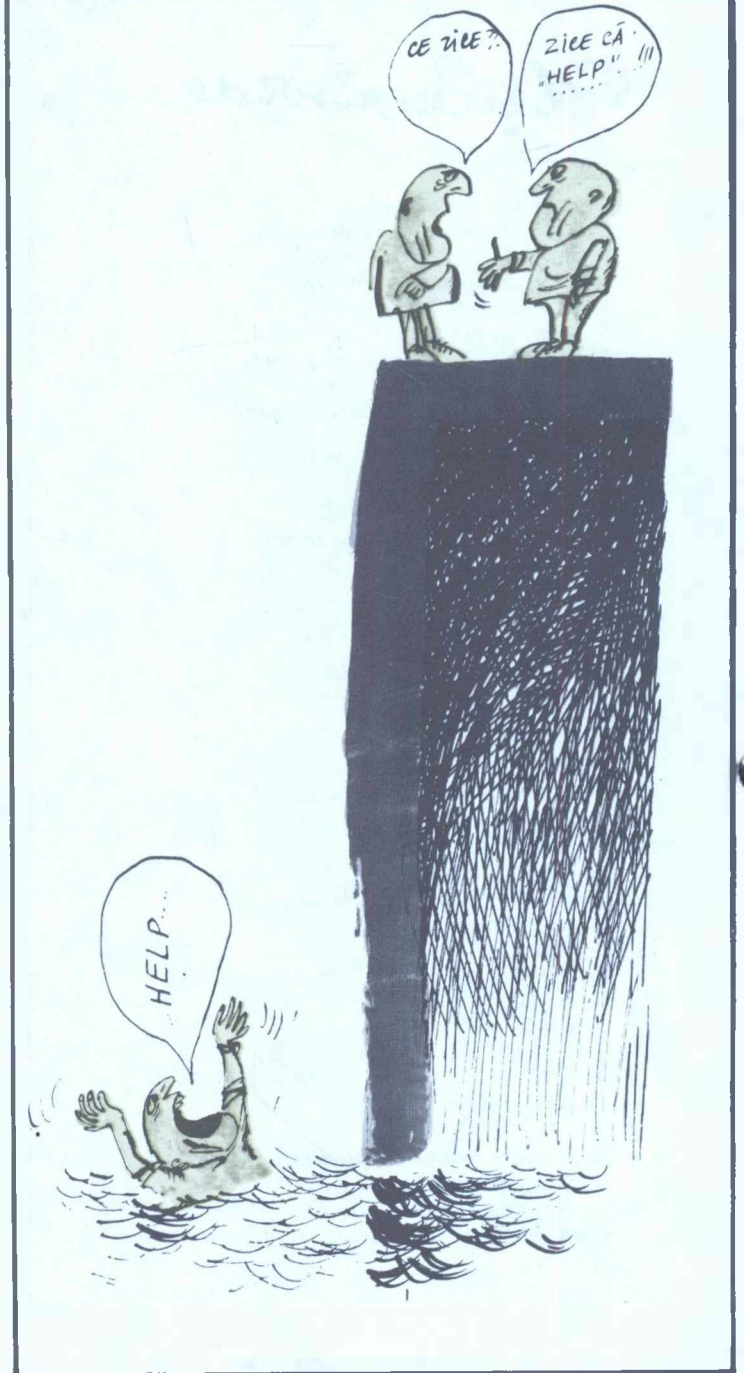
ului neagă adevărul, cînd de fapt adevărul a putrezit în șanț din 1964?

De ce să nu scoatem adevărul din șanț, dragi tovarășii? De ce să acoperim putregaiul?

Noi așteptăm al treilea răspuns. Ca să se refacă cheresteaua.

S.R.

POMPILIU DUMITRESCU

Întreprinderea de panificație Titan din București e încărcată de trei ani cu hîrtie pergament necorespunzătoare, primită de la Combinatul de celuloză și hîrtie Suceava!

AL. CLENCIU

— Ce faci, cronicarul?
— Scriu despre TITAN ȘI COMBINATUL DE CELULOZĂ SUCEAVA, că e... ISTORIE mare!

AL. LAPUȘNEANU

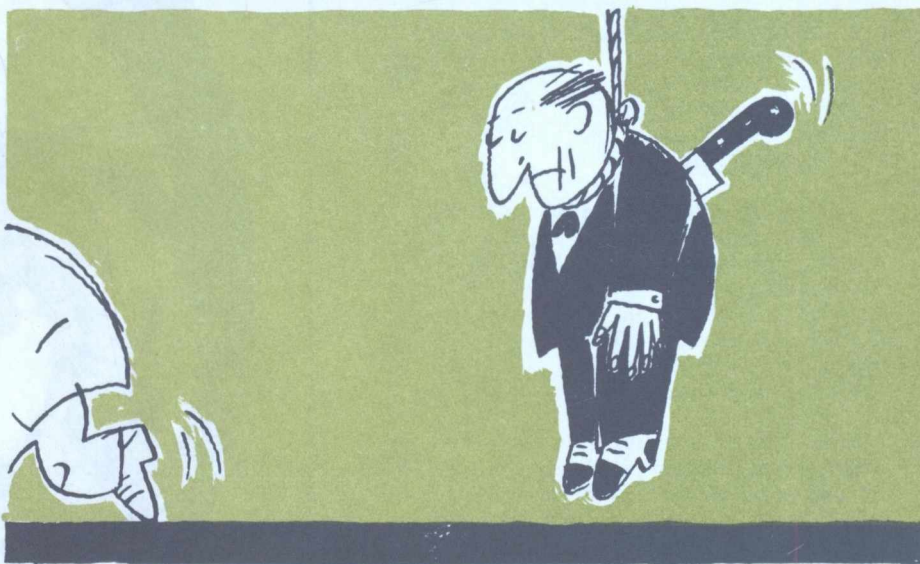
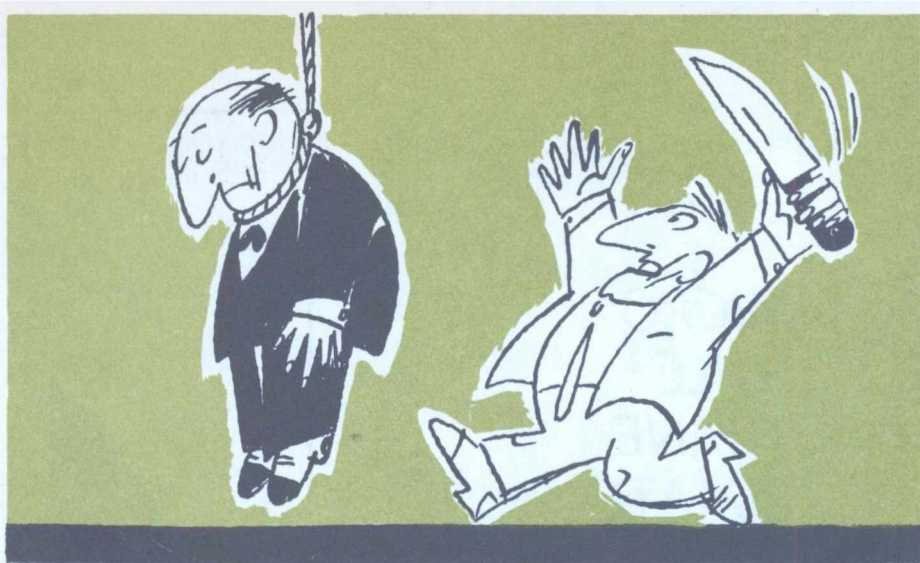
Nu vreau să-ncerc a scrie despre mine
 Pozînd, original, ca scriitor
 Dar mușc nervos din tocu-mi rezervor
 Că vreo idee mai de duh nu-mi vine!

Solicît muza-n chip stăruitor
 Dar tocmai azi mă face de rușine
 Cînd vreau să mă prezînt cum se cuvine
 În fața fiecărui cititor;

Mi-aș face un proces de conștiință
 Și tot ce-am scris mai slab, să lămurim
 Tovărășește, fără rea credință;

Dar dacă vrei concret să mă exprim,
 Atunci vâ rog să-mi dați îngăduință
 Să iscălesc cu un... pseudonim!

A. POCH

ZI-I PE NUME

CIUREADA

Epopee homerică în patru cînturi

CÎNTUL I (invocație)

Cîntă zeîța destinul amar al stimatului Ciurea¹⁾,
 Tristă fantomă sosită în secolul nostru de-aiurea,
 Probabil din veacul Vlăsiei, cînd brusc apărea singuratec
 Oprind diligențele rare cu oameni, ca-n vestul sălbatec,
 Golind buzunarele pline cu bani, conform protocolului
 (Așa cum se întîmplă în filme cu cowboy) sub legea pistolului.
 Inspîră-mă muză s-arăt cit de mare și amplu-i tupeul
 Acestui bărbat important ce-a condus pîn'-acum C.A.R.-ul.

CÎNTUL II (perorație)

Priviți-l cum șade senin la birou, încasînd cotizații,
 Și ratele unor străvechi împrumuturi bănești. Admirați-i
 Răbdarea de inger cu care-și repetă mereu prelucrările
 Atunci cînd s-adună restanțe prea mari, micșorînd încasările:
 — «O, voi, debitori, ce știrbiți conștiient din fondu'-Ajutorului,
 Să știți că minați indirect și flagrant interesul poporului».
 Drept care toți membrii cuprinși de juste mustrări principiale
 Scoteau fără-a spune nici «cîrc» acele restante parale
 Pe care Gh. Ciurea pe loc le-nghițea pentru el cu forme legale.

CÎNTUL III (infiltrație)

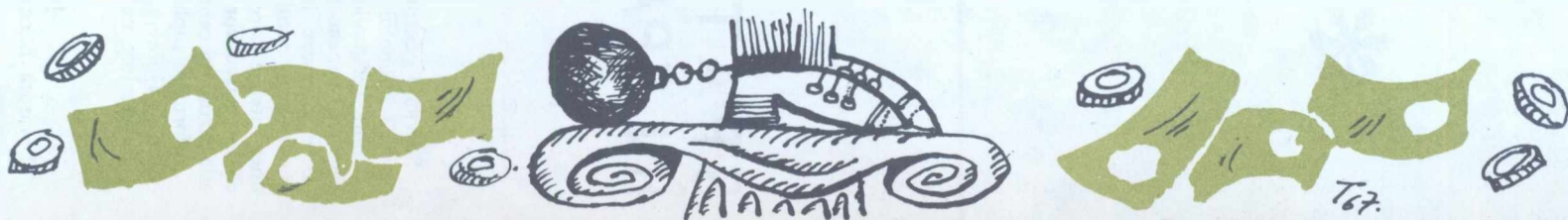
Dar iată că dînsul trăgînd pe parcurs, ca omul cuminte,
 Nu numai meschine foloase bănești, dar și-nvățăminte
 Și-a zis că-i momentul propice s-amplifice prompt procedeul
 A cărui victimă fecundă să fie și-acum C.A.R.-ul.
 — Prieteni, le-a spus într-o zi subalternilor săi, deplasările
 Voastre la CEG, spre-a depune la timp încasările,
 Vă țin de la treburile mai ample-obosindu-vă strașnic, în fine
 Eu m-am gîndit ca aceste depuneri, de-acum, să le faceți prin mine.
 Și astfel Gh. Ciurea avîndu-și un proaspăt izvor de parale
 Donatu-le-a dînsul pre ële din nou buzunarelor sale.

CÎNTUL IV (dedicație)

Or, azi socoteală făcînd acestor depuneri pierdute
 În mii, s-a găsit a fi fost un quantum de circa 300
 Pe care treptat i-a sustras, dar nu sub forța pistolului,
 Ci numai prin forța tupeului său și a lipsei controlului.
 Drept care împins de un zumzet uriaș de epice gînduri
 Am scris epopeea stimatului Ciurea în 30 de rînduri.

PAVEL MIHĂILEANU

1) Președintele Casei de ajutor reciproc a salariaților Sindicatului învățămînt din raionul 23 August.

au fost însămițate cu sămînță necorespunzătoare de borceaș.
Cînd tot cîmpul îl vîzură,
Au rămas muți umovaii.
Deh, din astfel de cultură
Se culeg doar împuțarii.

La policlinica din Caransebeș se cer numeroase adevărate pentru consultați.

*Dacă astfel ești tratat,
Cu tristețe tu observei
Că te vindeci la ficat,
Dar te-mbolnăvești de nervi.*

Statul popular raional Dej a folosit 132.000 de lei din fondurile căminelor culturale la procurarea a 300 de forolii pentru sala de festivități.

*Utilizînd în rînduri repetate
Din fondurile allora parale,
Deși foliile-s tapisate
Acestui șfat, precîs, nu-i va fi moale.*

Niculai Iota, contabil la secția de rate a cooperativei «Întreținerea» din Capitală, și-a însușit aconturile de la clienți.

*Cînd i s-a cerut lui cont,
Spuse: — Suma e acomi!
Dar i s-a răspuns îndată:
— Neme, te însuși! Fu... rata!*

SPAȚIUL LOCATIV ÎN SPAȚIUL „URZICII“

RAID FĂRĂ ORDIN DE REPARTIȚIE

ANUNȚ

Serviciul pentru reglementarea spațiului locativ al raionului 30 Decembrie aduce la cunoștința cetățenilor, care așteaptă rezolvarea cererilor depuse pentru schimb de locuință, să se adreseze în prealabil Institutului de geriatrie. În cazul că aceștia nu vor fi supuși unei intense cure de întinerire, nu garantăm că respectivii vor mai prinde ziua în care să afle rezultatul cererilor.

Informații suplimentare la inspectorii Topliceanu și Dobre.

Deviza lor: mai bine niciodată, decît mai tîrziu...

PLIMBĂRI

Tovarășa Băcioiu Aglaia a depus o cerere la Serviciul pentru reglementarea spațiului locativ al raionului Lenin. Solicita, naiva, o cameră rămasă liberă în strada Petrache Po-

de
ILIE BARBU

după materiale
culese de
**M. DAN și
IOSIF TOTH**

țean, spre a-i emite un ordin de repartiție pe care acesta era în drept să-l primească...

Banul nu are miros, dar uite că pînă la urmă l-au mirosit...

Bogozes a primit și el un ordin de repartiție

V.D. POPA

MICRO- FOILE- TOANE RIMATE

I.C. Oradea a destinaat unele stații de tramvay.

Scăpară de aglomerații

Extrem de tute, fără glume.

Destinaat mai multe stații,

Se urcă mai puțină lume.

Locatarii blocului Z. 2 din București, Bulevardul Ion Sulea, cresc în balcon cocosi care tulbură liniștea vecinilor.

Nedormiți, cu ochii roșii,

Cei din jur, văzând cocosi,

Vor să crească (nu e zvon)

Cite-o vulpe pe balcon.

Cooperativa «Descrirea» din Cluj, nefacutând în termen piesele auto, nu mai poate recupera banii de la I.D.M.S.

Urmărind aicea știrea,

Cititorule, îți zici

Doar ați : că «Descrirea»

Și-a făcut un deservici.

La G.A.S. Poiana-Argeș 120 ha.

TE VĂD, TE VĂD!

Famiile care locuiau în casa mult visată de pe Sfinții Apostoli au fost redistribuite în diverse apartamente mai mici, oferite nelegal de către tovarășul ginere aducător de socri. Din trei mișcări, partida a fost ciștigată, evacuată, mutată și semnată...

Imperativ, operativ și abuziv...

P.S. Aflăm că între timp s-a executat și a patra mișcare. Tovarășul Diță a fost mișcat din biroul său de vicepreședinte și redistribuit și el... E firesc. Șahul nu se joacă cu sărituri peste cal...

ȘI UMĂREAA...

Fostul vicepreședinte Diță a ridicat și «cadre»

tovarășului Ploaie. «Ce zici, tovarășe Ploaie? Încheiem afacerea? Dumneata îmi dai citeva mii de cărămizi așezate în formă de apartament cu două camere, baie și bucatărie, iar eu îți ofer un sfert de Fiat... Ei, batem palma?»

Șeful Serviciului pentru reglementarea spațiului locativ, în loc să bată palma, a bătut din palme cu zgomot, ca să se audă pînă în celelalte birouri. Apoi a apăsător pe butonul soneriei. Cînd au apărut în birou, la chemarea șefului, inspectorii l-au zărit pe Dinu Gheorghe în chip de statuie antică: mina dreaptă solemn întinsă spre biroul de unde aștepta să-i pice repartiția, iar din mină îi pica sfertul de Fiat în piese de schimb a o sută...

Cum se vede, Fiatul a nimerit în sant...

30 de zile a și plecat pe teren. A constatat și la înapoiere a întocmit un referat. De data aceasta s-a dovedit mai operativ. Întocmirea referatului n-a durat 30 de zile. A durat numai 15. A lucrat adică aproximativ un cuvânt pe zi.

După o lună și jumătate cererea cu referatul a ajuns pe biroul șefului Serviciului pentru reglementarea spațiului locativ, Vasile Predescu. Domnia-sa a pus o nouă rezoluție, cerind să se verifice... Probabil să se verifice verificarea!

Astfel, în cadrul anului turistic internațional, cererea s-a plimbat pe ruta Dumitrescu — Predescu și retur, timp de șase luni, vizitând diverse obiective pitorești ca: Podișul Neglijenței, Culmea Birocrației și Depresiunea Cetățeanului...

În acest interval, solicitanta a căpătat aprobarea să se mute în cerere, cu acces la referate, rezoluții și celelalte dependințe...

PROVERB CU APLICAȚII

Inspectorul Rogozea Ștefan, de la Serviciul pentru reglementarea spațiului locativ al raionului 16 Februarie, a pretins șperț unui cetățean...

al Sfatului popular raional Nicolae Bălcescu, răspunde (să vedeți în ce fel) de problemele spațiului locativ ale raionului. Ca orice om al muncii, vice sau nevice, dumnealui ocupă un spațiu locativ, în care își desfășoară activitatea particulară pe linie de cap de familie. Spațiul se afla într-un frumos apartament (nr. 209) pe Magistrală. Buun. Adică bun e pentru noi. Pentru domnia-sa era probabil mai puțin bun. Ochise tovarășul vice Diță Constantin un ditamai apartament în strada Sfinții Apostoli nr. 82, etaj I. «Asta-mi place, p-ăsta-l vreau». «L-oi fi vrind dumneata, i-au răspuns amicii, dar nu-i al dumitale, și nici nu ai dreptul la un asemenea spațiu». Tovarășul Diță a schițat un zîmbet locativ și a replicat: «P-ăsta-l vreau și p-ăsta-l iau!»...

Și luat a fost! Dar să vedeți cum!... A lucrat asemeni unui jucător de șah... L-a preluat în mai multe mutări. Mai întâi i-a mutat pe socrii dumnealui, din provincie, la el pe Magistrală. După cinci zile a constatat că apartamentul de pe Magistrală e prea mic pentru un vicepreședinte + familia + socrii. Așa că au urmat celelalte mutări.

Din vina S.R.S.L. al raionului Lenin, care a întârziat cu trei luni repartizarea unui apartament locatarului Pascu Lucian, acesta a fost obligat să plătească întreținerea și chiria pe timpul nelocuit.

— Sînt un locatar nou...
— Nu-i nimic. Pentru noi e ca și cum ați locui de luni de zile.

știm prin ce mijloc...
Adică știm, dar nu vă spunem. Ghiciți singuri...

Cine știe, cîștigă... Dar nu un apartament...
Că nu avem nici socri, nici frați...

FANTOMAS REDIVIVUS

Seria I: Noapte grea!... Ceață... Prin beznă se aud pași în întuneric... Sau poate pași în lumină... Ceața se destramă!... Ssst!... Nici nu e ceață... E un voal de mireasă... Fantomas alias Becu Constantin repetă alfabetul: a... b... c... d... Cînd ajunge la Y1, șoptește: ăsta e blocul!... Asta-i garsoniera!... Pe ea, fraților!... Înăuntru! Ocupați-o!... O rangă se strecoară pe sub ușa garsonierei! Pac!... Ușa s-a dus!... A rămas garsoniera... Fantomas în Balta Albă!... Șase gealați îl înșoțesc! Șase gealați și-o rangă!... Un orologiu sună, noaptea jumătate, în garsonieră oare cine bate?... Bate ranga!...

Salariații Serviciului pentru reglementarea spațiului... sst... locativ al raionului... sst... 23 August, încearcă să-l imobilizeze pe Fantomas, salariat al I.A.L.-ului... Fantomas urlă, răgușește... trage pe git o salvă de sirocol... își pregătește pumnii! Pătrunde în garsonieră! Gata! A intrat!

Seria a II-a: a ieșit!...

UNDE DAI...

Serviciul pentru reglementarea spațiului locativ al raionului «30 Decembrie» a eliberat Agripinei Călineață repartiție pentru o cameră pe strada Gabriel Peri nr. 6. Agripina a plecat fericită spre noua adresă. În drum, ca tot omul gospodar, s-a oprit la O.C.L. Mobila, la O.C.L. Perdele, la O.C.L. Araș și, în sfîrșit, a ajuns în fața casei. A sunat și i-a deschis Cumpănașu Aurica. Fluturînd victorioasă în mînă repartiția, Agripina a spus: «Camera aceasta e ocupată!» Aurica n-a fluturat nimic, dar a răspuns: «Știu, dragă, e ocupată. Mi-am cumpărat și mobilă nouă...» «Dar eu am repartiție!» a adăugat Agripina. «Și eu am!» a completat Aurica.

După o clipă de zăbavă, Agripina a exclamat: «Repartiția mea e mai veche. O am de la opt dimineața». «Și eu tot de la opt dimineața. Acum nouă ani!... Iat-o...».

Unii tovarăși de la «Spațiul» 30 Decembrie au lucrat mai înainte pesemne la casele de bilete ale cinematografelelor. Și au rămas de acolo cu un tic nervos: doi pe-un loc...

BRAVO!

S-a întimplat ca într-o zi, în biroul tovarășului Ploaie, șeful Serviciului pentru reglementarea spațiului locativ al raionului Tudor Vladimirescu, să apară numitul Dinu Gheorghe, salariat la Grupul nr. 3 șantier București. S-a mai întimplat ca în buzunarele numitului Dinu să se afle zece mii de lei, iar numitul vroia ca aceste zece mii de lei să se afle în buzunarele

La S.R.S.L. al raionului N. Bălcescu nu există evidența locuințelor lăsate libere de cei ce s-au mutat în blocuri noi.

— Evidență? O am toată în cap!

IPROCHIM e bolnavă de astenie. Pentru curmarea suferințelor ei, inginerul, în loc să se adreseze unei policlinici, s-a adresat Serviciului pentru reglementarea spațiului locativ al raionului 30 Decembrie. Aici a explicat, celor dornici să-l asculte, că doamnei nu-i ajută nici carbaxinul, nici somniferele, nici șocurile electrice. Nu-i ajută decît un singur șoc: o cameră în plus.

Deși dispozițiile în vigoare interzic categoric asemenea «medicații» la astenii, tovarășii sereșeliști i-au aplicat tratamentul pe un ordin de repartiție.

Aceleași sisteme de șocuri au fost aplicate și altor pacienți.

Deci, tovarăși psihiatri! Atenție. Astenia poate fi vindecată tratîndu-se bolnavul cu 10—12 metri de tencuială în plus...

Se recomandă și la pojar...

Copilul zglobiu al rampei

de V. RĂDULESCU

MOTTO... Motto n-am.
Încercați alături.

...Și totuși, e bine ca fiecare om să aibă în viață un motto propriu... Unii spun că decît un motto, mai bine un auto-moto, dar momentan nu despre asta e vorba. E vorba despre... Adică, fii atent! că-ncep. Sînt artist. Amator. Cel mai valoros talent din brigada noastră artistică. Dar artistul amator care își utilizează talentul numai pe scenă, e un ratat. Trebuie să facă uz de el și în atelier. Eu fac. Și ce-și face omu' cu talentul lui, e bun făcut. Rețineți deci, adevăratul artist amator, își utilizează talentul și pe locul său de muncă! Altfel, nu e. Asta e! Fii atent că vine. Meșterul Iordache. Din cîteva replici ți-l bag sub strung.

— Salut, meștere!... Îmi plac!... Arăți vesel ca Albă ca Zăpada și cei șapte pitici... Altfel, ce mai zici?

— Lasă prostiile, Ștefane. Ai făcut segmentii?

— Vorbești de segmentii pe care trebuia să-i fac eu?

— Tu ce crezi?

— Că viața e dulce și fără segmenti.

— Ștefane, du-te la magazie și ia oțel pentru piese.

— Meștere, să nu sărim peste cal. Dumneata știi că în viitorul spectacol sînt duce?

— Și ce-i cu asta?

— Un duce nu se poate duce la magazie!... E tare, nu? Vezi ce spiritual sînt? Ca pe scenă! Acum, fii și dumneata uman. Ia-mă la pieptul dumitale și spune-mi: «Tată! Măi, tată, ce fericit sînt că am un talent veritabil la mine în atelier!»

— În atelier țin să am și planul făcut!

— Vai, meștere! Mereu uiți. Uiți mereu că sînt un copil zglobiu al rampei.

— În atelier trebuie să fii strungar. Și tot cu talent.

— Îl ai pe Andrei. Are un talent grozav la segmenti. Eu, la teatru. Așa ne-a înzestrat natura: fiecare cu segmentul său! Vorbesc cu Andrei și vedem noi cum aranjăm. Că am

talent.

— Ștefane, ești un chiulangiu.

— Ah! Dai în mine. Ce nedrept! Lovești un copil al rampei în plină ascensiune artistică. Totuși, hai, fie, te iert, meștere. Îți dau o ultimă șansă de reabilitare. Dacă-mi mai vorbești de segmenti, plec. Îmi transfer talentul și las uzina fără june-prim.

L-am lăsat pe meșter buimac și l-am luat în replici pe Andrei.

— Andrei, simt nevoia să fiu sincer cu tine, mi-e rău...

— Dă fuga la medic.

— Degeaba, Andrei. Mă cunoaște toată uzina ca artist. Și doctorul. Dacă spun că mi-e rău, zice că joc teatru... Iată marea dramă a marilor talente. Așa că execută tu segmentii din graficul meu. Ești singurul care mă înțelegi. Și dacă trec la profesionism, vino să-ți dau un autograf. Zece! O sută! De fiecare segment, un autograf... Pînă îi faci, trec la vestiar. Stau întins, poate îmi trece... Mulțumesc, Andrei. Nu-ți dau mîna, că dacă am icter, te contagiez.

...Un timp am stat într-un fotoliu din vestiar. Era un fotoliu din mase plastice. Nu cred că din cauza asta am ațipit. Cert e că la un moment dat visam cum Isabella, fosta regină a Spaniei, mă atinge cu spada pe umăr și mă făcea cavalier. Eu mă făceam că nu știu ce-i aia, ca să-mi bat joc de ea. Ea deloc! Atunci a coborît de pe tron și-a început să mă zgîlție de umăr. Încăpățînată femeie, Isabella. La o zgîlțitură mai puternică deschid ochii și văd. Nu. Nu era Isabella. Era inginerul!

— Dumneavoastră, tovarășe inginer? zic eu... Mă bucur să vă salut.

— Ce cauți în vestiar, tovarășe Ștefan?

— Poate... Exact, poate n-o să credeți, dar căutam formula. Știți, noi artiștii amatori, sîntem într-o permanentă căutare. Căutam cea mai bună formulă de interpretare.

— Și de ce strigai «Lasă-mă, Isabella!»?

— Strigam eu? A, da, e o replică din viitorul spectacol... Vedeți, tovarășe inginer, n-am nici

o clipă de răgaz. Mereu sînt cu gîndul la rol. Pentru uzină o fac. Pentru noi, artiștii amatori, uzina e ca o mamă. O iubim, o respectăm, o ajutăm la urcare în tramvai, îi facem piața, îi batem covoarele...

— Bați cîmpii, tovarășe Ștefan. Iar s-a plins maistrul Iordache.

— Ce vreți? Dînsul plînge pentru că este departe de căldura rampei.

— Se plînge de segmenti, nu de rampă! Dai rebuturi cu ghiotura. Asta cînd se întîmplă să lucrezi.

— Am trac, tovarășe inginer. Orice actor are.

— În atelier nu ești actor, ci strungar. Categoria VI, nu?

— VI. Poate după spectacolul de duminică, fac un salt la VII. Sau VIII. Că viața e făcută din salturi... Dumneavoastră înțelegeți nevoia artei, că aveți studii superioare. Și nevoile unui fiu al rampei. Pentru uzină. Că am talent. Pentru uzină mă expun căldurii din culise. Pentru ea mă las pîrjolit de flăcările reflectoarelor. Înțeleg, știu, uzina are nevoie de un june prim. Sînt al ei!

— Uzina are nevoie de producție.

— Sînt un produs, tovarășe inginer. De larg consum! Mă gustă toți în spectacole. Poate înțelegeți sensibilitatea artiștilor.

— Înțeleg, tovarășe Ștefan.

— Mulțumesc. Din suflet, tovarășe inginer.

Cu înțelegerea dumneavoastră, și cu talentul meu, nici nu bănuieți unde voi ajunge...

— Știu, tovarășe Ștefan.

— La Teatrul Național!

— Nu, tovarășe Ștefan.

— La Scala din Milano nu trec, că n-am voce.

— Nu treci la Scala, tovarășe Ștefan. Treci la categoria III-a. Ca strungar!

— Nu se poate! Sînt un copil. Un copil al rampei! Cel mai talentat june-prim din uzină!... Oh! Plecați fără să-mi dați înapoi categoria... Ce oameni, domnule, și inginerii ăștia! Nu înțeleg arta! Sînt prea unilateral pregătiți... Oh, unde ești, Hamlet? A fi, sau a nu fi? Uite că nu mai sînt!...

epigrame,

La mormîntul unui scandalagiu
Acum, cînd nu mai ai ce face,
Rămîne ca să dormi în... pace!

Epitaf unui matematician
Astăzi vede prima dată
Infinitul cum arată!

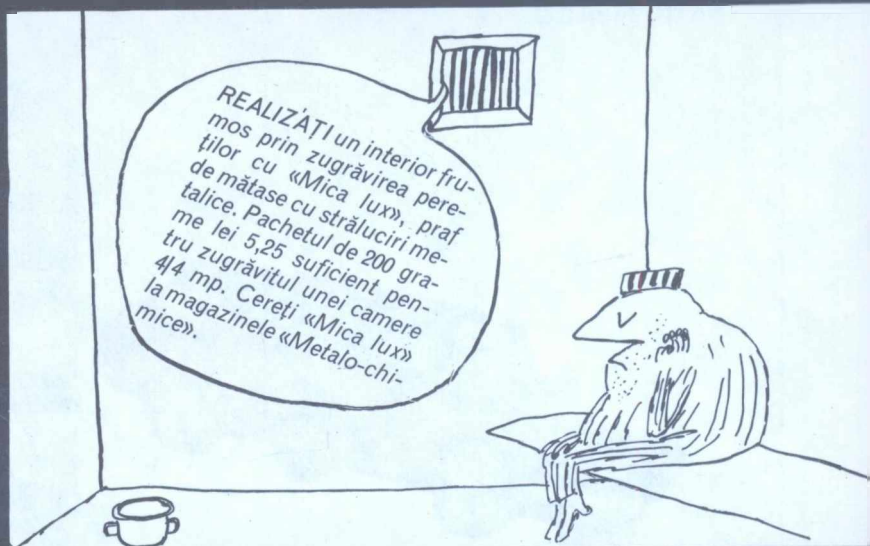
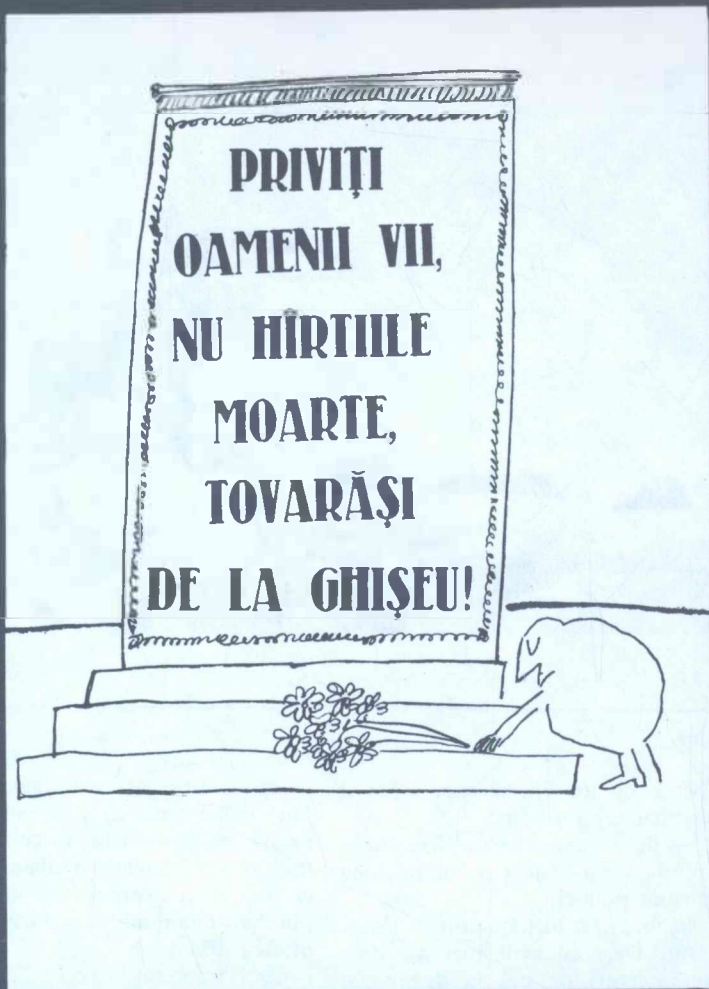
Unui actor netaalentat
El — grav de te prindeau fiorii —
«A fi sau a nu fi»-ncepu,
Dar i-o tăiară spectatorii:
— Decît așa, mai bine, nu!

AUREL CODREANU

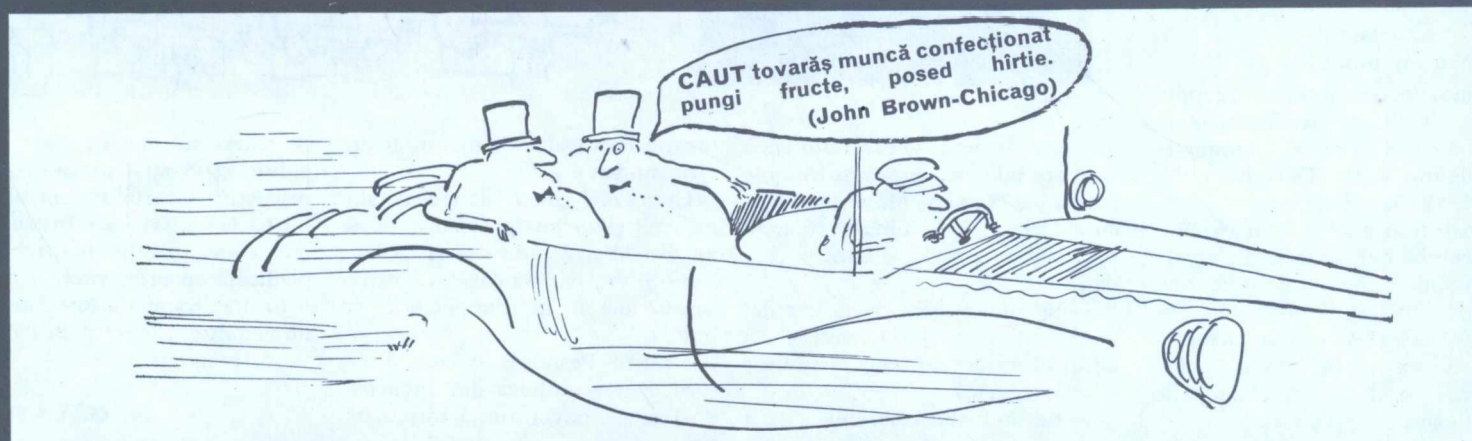
epitafuri

— Dumneata ce aștepti!
— Să terminați de fumat!

Anunțuri de presă

VIZITAȚI STRADA CRAIOVEI

Pentru amatorii de obiective turistice anunțăm că pentru a avea o imagine fidelă a turnului din Pisa nu mai este necesară o excursie pînă în Italia, ci numai pînă pe strada Craiovei din Pitești. Aici este în construcție originalul bloc 53, compus din subsol, parter și 9 etaje, proiectat de DSAPC Pitești și lucrat de TRC Argeș, grupul I construcții. Această interesantă construcție are o aplecare a pereților de beton, în termeni prozaici: abateri de la verticală, care merg în unele locuri pînă la 30 de centimetri. Acesta este motivul pentru care una din laturile blocului are o formă atît de curbată că Turnul din Pisa poate să se ascundă.

Interesant este faptul că defecțiunea a fost sesizată cînd

construcția ajunsese la etajul 6. Specialiștii veniți de la Comitetul de Stat pentru Construcții Arhitectură și Sistematizare au cerut oprirea înălțării blocului pînă la remediarea înclinației. Dar constructorii, geloși pe celebrul turn, hotărîseră pesemne să aibă și ei un ceva mai turistic în Pitești, afară de țuică. Așa că au continuat glisarea și au ajuns cu înclinarea pînă la etajul 9.

Eu cred că ceva tot au reușit pentru că și noi ne-am sui miine în tren să vedem cum arată un turn din Pisa la Pitești. Așa că una din două: ori îl lasă așa cum e și construiesc împrejur niște hoteluri pentru turiștii care vor veni, ori îl repară și-l îndreaptă. Ca să-l însănătoșească. Dar întrebarea este cine o să plătească...

DETASARE

Înocența poliției

Evenimentele s-au desfășurat cu rapiditatea unei secvențe bine montate dintr-un episod al «Sfintului baron». Holul unei bănci. Ghișeu, funcționari, clienți. Foșnet de bancnote. Cifre rostite cu jumătate de glas. Pe neașteptate, unstrigăt imperios:

— Mîinile sus!

Freamăt de spaimă. Toate mîinile se ridică în sus. Numai o casierică cade (în jos, evident): a leșinat. Vocea răsună iar:

— Nimeni nu mișcă!

Lumea încremenește. Ochi plini de groază. Patru bandiți apar în cadru. Pe fețe — măști. În mîini — pistoale-mitralieră. Doi din ei se apropie de seifuri...

Banal, nu-i așa? Numai că nu e un scenariu, ci realitatea în proporție de sută la sută. Lucrurile s-au întimplat în orașul portughez Figueira-da-Foz. Autorii îndrăznețului atac au ușurat filiala Băncii Naționale din localitate de suma de 29 milioane de escudos.

A urmat obișnuita anchetă, care a dus la obișnuitul eșec. Gangsterii dispăruseră fără urme. Milioanele —, idem. Dar cercetările au scos la iveală ceva curios: spre deosebire de confrății lor în ale banditismului, cei patru mascați nu păreau să fi

fost recordmeni ai vitezei. Din clipa cînd primul dintre ei rostise «mîinile sus» și pînă în clipa plecării lor, trecuseră exact 48 de minute. În acest respectabil interval, alarma a fost dată:

— de un trecător de pe stradă, care, uitîndu-se pe fereastră, s-a mirat de bizară atitudine a tuturor celor din bancă;

— de unul din contabili, care a

apăsat pe un buton roșu, special destinat acestui scop;

— de o femeie de serviciu, care, aflîndu-se la etaj, a putut telefona imediat poliției.

Și totuși, autoritățile nu au intervenit. Deși au avut mai mult de trei sferturi de oră la dispoziție. Deși cel mai apropiat comisariat se afla la numai două sute de pași distanță. Deși efectivele poliției din Figueira-da-Foz sînt — ca în toate

Ei nu au fost părtași cu gangsterii. Nu se fac vinovați nici măcar de neglijență în serviciu: în cele 48 de minute cît mascații jefuiau banca, ei nici n-au dormit, nici nu s-au plimbat, nici n-au jucat poker, ci au muncit din greu.

Căci informații sosite la sediul chesturii arătau că muncitorii de la fabricile de conserve de pește din oraș pregătesc o manifestație împotriva lui Salazar. Iată de ce, în frunte

orașele Portugaliei — mai mult decît abundente.

Cunoscînd toate aceste detalii oamenii și-au pus problema: de ce au fost lăsați bandiții să-și facă de cap? Și imediat s-a găsit și o explicație: lucrau în complicitate cu poliția.

Eroare! Profundă eroare! Păzitorii ordinii publice din Figueira-da-Foz au o conștiință imaculată.

cu chestorul însuși, toate forțele polițienești s-au deplasat în cartierul respectiv, departe de centrul orașului, unde se află banca. Instrucțiunile erau clare: manifestația trebuie împiedicată cu orice preț.

Și manifestația a fost într-adevăr împiedicată. Cu prețul de 29 milioane de escudos.

N. GĂLĂTEANU

N. AURELIU

Invidie

Încă din fragedă copilărie, Charles Nolan a avut de suferit de pe urma invidiei. Era invidiat pentru milioanele de dolari pe care le câștiga tatăl lui, cel mai mare fabricant de textile din statul New Jersey. Era invidiat pentru valetul (negru), guvernanta (albă) și automobilul (bleu), cu care venea la școală. Era invidiat pentru că se îmbrăca la cei mai scumpi croitori din Anglia și pentru că se dezbrăca pe cele mai scumpe plaje din Franta.

Dar — ciudați sînt oamenii! — cea mai grozavă piznă au stîrnit-o bolile lui Nolan. În urmă cu doi ani și jumătate, cînd trebuia să fie încorporat în armată, el a făcut o gravă criză de sciatică și debutul lui la cătănie a fost amînat. După șase luni, cînd i-a venit din nou sorocul, i s-a subrezit iarăși sănătatea, de data asta suferind de un puseu acut de ulcer duodenal. În anul următor, uniformă lui ostășească a continuat să stea atîrnată în dulap, din pricina unei anemii extrem de debilitante. Iar în primăvara aceasta, Nolan a fost definitiv scutit de serviciul militar pe motivul unei «malformații cardiace».

Ei bine, în loc să-l compătămească pentru acest neînterupt torent de maladii, oamenii îl invidiază. Și cum invidia este mama calomniei — sau

cel puțin mătușa ei —, gurile rele și-au dat friu liber. Atît de departe au mers clevetirile încît unele din ele au fost reproduse și de săptămînalul american «New Republic».

Ce susțin invidioșii? Că în ajunul zilei cînd a fost amînat pentru sciatică, Nolan a dansat pînă la 5 dimineața. Că regimul dietetic pentru ulcerul lui duodenal consta în hornari, icre negre, fazani și alte alimente ușor digerabile. Că anemia debilitantă nu l-a împiedicat să facă schi — vara pe apă în Florida, iarna pe zăpadă în Elveția.

Dar gurile rele se ticăloșesc de tot atunci cînd ajung la motivul scutirii definitive a lui Nolan. Se pretinde că malformația n-ar fi a lui, ci a tatălui său, care suferă într-adevăr de o umflătură în partea stîngă a pieptului. Dar ea ar fi cauzată nu de o inimă prea slabă, ci de un portofel prea voinic. Mai mult chiar, de pe urma acestei hipertrofii, ar profita cîcă și generalul Lewis Alcott, maimarele cercurilor de recrutare din statul New Jersey.

Și tot așa, din calomnie în calomnie, s-a ajuns la o anchetă a autorităților militare. Rezultatul ei depinde de întrebarea: cine va fi mai tare? Invidia față de norocul lui Nolan-junior sau malformația din buzunarul lui Nolan-senior?

UMOR DE PE ALTE MERIDIANE

S.U.A.

● În aşteptarea autobuzului, se adunaseră mai mulți călători în jurul unui tranzistor, pentru a asculta ultimele ştiri ale zborului spaţial — Gemini V. La un moment dat, o doamnă remarcă:

— Deci, ei au făcut o dată înconjurul pământului în timp ce noi, tot mai aşteptăm autobuzul.

● Stuyvesant Fish, marele magnat al căilor ferate, împreună cu soţia sa, îşi petreceau seara în reşedinţa lor de la New York. Deodată, doamna Fish fu cuprinsă de un puternic acces de tuse. Fish, plin de sollicitudine, o întrebă:

— Draga mea, n-aş putea să fac ceva pentru ţitul tău?

Tusea doamnei Fish se opri brusc.

— Ba da! răspunse ea. Ştii, şiragul de perle şi diamante pe care l-am văzut azi la Tiffany...

● Producătorul de televiziune către o actriţă:

— Mai multă căldură, ce Dumnezeu! Nu e o replică oarecare; este o reclamă!

FRANŢA

● Un agent motociclist opreşte o automobilistă care depăşise viteza legală.

— Ei, dudue! îi spuse, pari grăbită.

— Sigur că sint grăbită, exclamă ea. Sint în întârziere.

● Un tânăr ofiţer de rezervă, exasperat de numărul orelor consacrate studiului problemelor administrative, îl interpelează pe instructor:

— Bătăliile nu se câştigă cu hîrtoage. Ar fi mai bine să ne instruiţi cum să ne batem!

Interpretînd tăcerea instructorului drept a-probare, continuă:

— Dacă mi s-ar pune o puşcă în mină, nici n-aş şti prin ce capăt să ţintesc şi să trag.

— Prin oricare capăt, răspunse instructorul, aţi aduce servicii patriei.

● O fetiţă, către un bătrîn cu barbă:
— Dar, moşule, barba e pentru băieţi!

● Un băiat, către o fată, în cancelarie, unde fuseseră convocaţi de director:

— Îţi dai seama, dacă tu n-ai fi purtat rochii prea scurte şi eu părul prea lung, poate că nu ne-am fi întîlnit niciodată!

● În autobuz, întovărăşit de fiul meu de 9 ani,— avusesem norocul de a găsi locuri. După cîteva staţii autobuzul se aglomerează, iar printre persoanele care rămăseseră în picioare se aflau şi doamne mai în vîrstă.

Mă ridic să ofer locul uneia dintre ele şi-l sfătuiesc şi pe fiul meu să facă la fel. Care nu-mi fu mirarea cînd observai că acesta, foarte ceremonios, îşi oferi locul unei fetiţe de 7—8 ani.

Traducere de S. Ch.

A. DRAGOMIRESCU

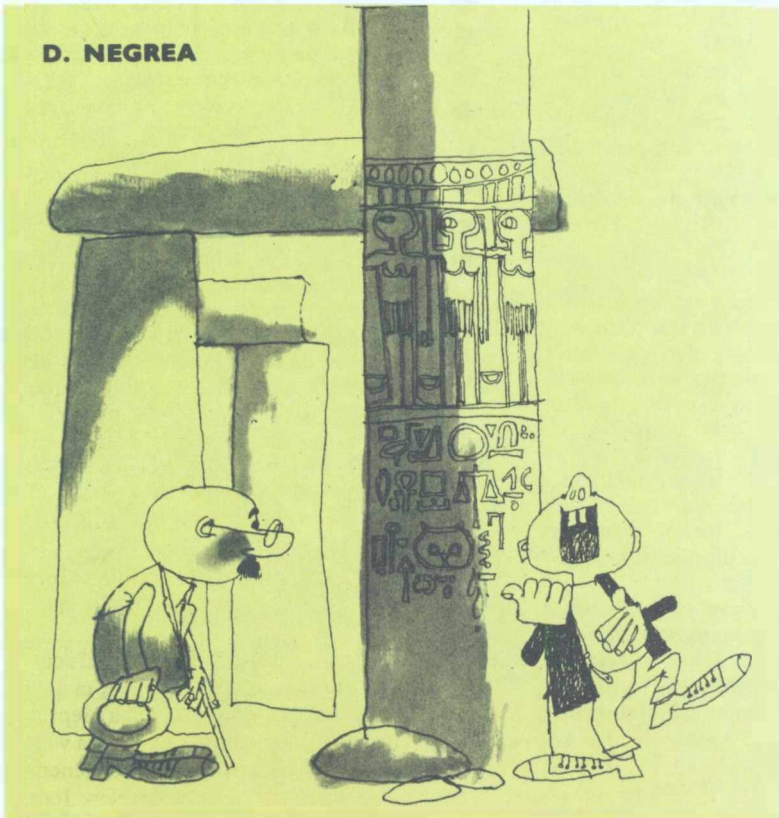
SOLUŢIE...

A. Dragomirescu

— Să mai poftească nevastă-mea să mă pună să spăl vasele!...

D. NEGREA

— De ce rîzi?
— Am descîrfat o anecdotă cu unul care după ce a spălat o pisică, a stors-o...

DIVORŢ NEITALIAN

Dragi tovarăşi, vreau să vă aduc la cunoştinţă o nouă teorie în probleme de căsătorie: important în această instituţie se pare că nu este cu cine te căsătoreşti, ci de cine divorţezi. Deşi poate o să vă par cam confuz, vă asigur că chestiunea se prezintă foarte simplu. Lămuriri mai ample vă poate da specialistul în materie, maestrul A. Gutmann din Arad, str. Oituz nr. 148, care vă poate demonstra că te desparţi urgent de persoana cu care eşti însurat, divorţînd de alta!

Demonstraţia poate fi făcută chiar cu nostima întîmplare a maestrului A. Gutmann, care s-a însurat, nu ştim dacă din amor, la 4 ianuarie 1966 cu Bădău Aurelia. Dar maestrul fiind pesemne un sufletist incorigibil, nu poate convieţui cu o fiinţă pe care nu o iubeşte. Şi şi-a dat seama, sărmanul, că nu o mai iubeşte pe Aurelia exact după cincizeci de zile. Pentru atîta a avut el suflul în amor: pentru cincizeci de zile. O fi Gutmann ca şi unii scriitori, de genul scurt. El nu merge la roman. Merge la nuvelă. Şi a mers la Tribunal. A intentat divorţ la 23 februarie 1966.

Soţia însă nu s-a prezentat la proces. Şi atunci s-a prezentat... o vecină. Da, dragi tovarăşi, Gutmann şi-a rugat vecina, pe Zambo Rozalia, să se dea drept Aurelia şi să divorţeze. Şi Rozalia s-a dus. S-a prezentat în instanţă, a declarat că-i de acord cu desfacerea căsătoriei, a dat şi o declaraţie scrisă de renunţare la dreptul de recurs şi hotărîrea a rămas definitivă. Şi uite aşa au divorţat-o Gutmann şi Rozalia pe Aurelia Bădău.

Şi totuşi hotărîrea n-a rămas definitivă. A vrut Gutmann să rămînă fără Aurelia, dar nu i-a mers. Adică i-a mers că, uite, a rămas Aurelia fără Gutmann. El e acum cu Rozalia. Sint sub acelaşi acoperiş, totuşi au dormitoare separate.

Că la instanţa ce a urmat nu s-a mai găsit nimeni să se dea drept ei.

Taina proverbelor

În familia Popescu s-a iscat discuție:
 La spălatul unor rufe căutau soluție.
 — N-am să spăl eu singurică cogeamite cufărul!
 — Dar nici mie nu-mi convine să le dăm la Nufărul!
 Au învins pînă la urmă vrerile bărbatului:
 A spălat ea patru zile rufăria patului
 Și-a uscat-o pe o sfoară de-a lungul balconului
 De a stat o săptămînă-n văzul pietonului.
 După ce-a muncit, sărmana, mai să-și frîngă șalele,
 S-au văzut dați în târbacă prin toate jurnalele.
 Iar la prima adunare, locatarii blocului
 Au pornit să-i ocărăscă toți, de mama focului.
 S-a ntîmplat povestea asta prin luna aprilie
 Deci: «Nu-i bine să se spele rufele-n familie».

FLORIN IORDĂCHESCU

DRAGĂ URZICO,
 Mi-am cumpărat un «autosifon» ca să am în casă apă gazoasă la orice oră din zi și din noapte. Dar iată că «autosifonul» reprezintă o afacere rentabilă pînă apucă capsulele cu carbon să se golească. Cumpărarea unor capsule noi este foarte dificilă deoarece, în general, nu se prea găsesc (fabrica le produce în număr insuficient), iar schimbarea capsulelor este o chestiune care ține de noroc și nicidecum de carbon! La centrele unde se depun capsulele golite și se eliberează altele pline treburile se complică intrucît pe deo parte rezerve de acest fel apar foarte rar, iar pe de altă parte au fost fixate anumite ore cînd se distribuie capsule. Deci, numai dacă ai avea asupra ta un caiet oficial de livrări combinate cu orarul fiecărui centru în parte, ai putea nimeri de la bun început locul unde găsești capsule de schimb.

Așa că în ce mă privește m-am hotărît! Trebuie să mă las de modernul meu «autosifon» cu capsulă și să-mi cumpăr urgent un «Borsec»... manual. Cu capsă!

A. Bratu — Loco

URZICO DRAGĂ,

La Fabrica de conserve Buftea s-a petrecut un episod demn de «Sfîntul» în persoană. Era acolo un contabil pe nume Elian, care, din vinzarea deșeurilor provenite din procesul de producție, și-a însușit numeroase miișoare pe care le-a glisat în buzunarele sale corespunzător confecționate. Adică adînc! O parte din bani îi folosea pentru împrumuturi în favoarea unor salariați ai întreprinderii, cum ar fi contabilul-șef și șeful serviciului contabilității. Treaba aceasta n-a fost descoperită cu una cu două ci abia după nu știu cită vreme cînd nici el, Elian, nu se mai aștepta.

E drept că la Fabrica de conserve Buftea avem mari cantități de legu-

me și fructe. Dar, de poame n-avem nevoie. Pe acestea le «conservă» alții...

S. Vasiliu
 com. Buftea, reg. București

URZICUȚO!

În Tg. Lăpuș, la Casa raională de cultură, au fost începute niște reparații mult așteptate. Din păcate însă, lucrările avansează într-un mod față de care viteza de înaintare a melcului pare a fi cea a unei mașini de curse angajată în depășiri palpitate. În plus s-au făcut și cîteva măsurători greșite. Ca urmare, unele uși nu pot fi montate deoarece au gabaritul mai mare decît bolta de intrare în clădire. De aceea, nu m-ar mira dacă TRC.-ul Maramureș, care este antrenat în reparația acestui imobil, îl va demola și apoi îl va înălța din nou pe măsura ușilor.

Că-i păcat de banii dați pe ele!...

Un grup de cetățeni
 din Tg. Lăpuș

URZICUȚO DRAGĂ!

Locuiesc de peste un an într-un bloc nou și mare cit un transatlantic. Toate-s bune aici, în afară de ascensor care zace zilnic blocat în dreptul etajului IV ori în dreptul etajului IX. Așa că circulația locatarilor pe scări înregistrează un trafic rar în tîlnit însoțit de gifiieli, accelerații de puls, inhalări adînci de aer, febră musculară ș.a.m.d. ca, în cele din urmă, să se poată ajunge în apartamente.

Și cînd te gîndești că în vacanță vroiam să merg la munte. Acum, din pricina ascensorului, să nu mai aud de înălțimi. Am să-mi petrec concediul la... parter. În Bărăgan!

D. Dante
 Blocul 0-4, Berceni Sud,
 etajul VII, Loco

Rubrică realizată de
 DAN MANOLESCU

POȘTA

CRAMĂR EMIL — LOCO

Cu toate că poezia «Amor și Jim» are u slăbiciuni de prozodie, o reproducem pentru nuanța de umor pe care o are:
 — Amor — îi spuse Jim micuțului arcaș —
 Cu arma ta neghioabă neînșurați ne lași,
 Cum să te fac, amice, să înțelegi o dată
 Că arma ta de lucru e astăzi demodată?

Ia deci pistolu-acesta de la mine
 Și să-mi spui mie «cușu» de n-o să fie bine
 Amor a luat pistolul și i-a făcut pe plac:
 L-a înșurat cu moartea pe bietul prostănac

De-aici putem deduce, cu titlul de morală
 «În secolul vitezei, prostia e mortală».

PĂSCĂROIU CONST. — COM.
 LENI-IAȘI

Poeziile sînt prea mari pentru noi. Ca lum, bineînțeles.

ALBU ION — MILCOVENI, OK

Într-o strofă, vorbind de poezie, spun
 Și tot ce e frumos adună-n ea
 Cum și pe tocuri line SUAVORUL...
 De ce vă jucați cu... tocul? Nu orice suav e suavor...

Dacă nu-mi înțelegeți răspunsul, vina este a mea.

MIELICĂ CORNEL — COM. MĂGU
 PLOIEȘTI; PREDESCU I. MARIN
 LOCO

Scrieți-ne cînd veți fi mai veseli.

TATOMIR STELA — TIMIȘOARA
 «Fabilița» e prea — fabuliță.

ILIE M. STAN — FĂGĂRAȘ

Ideea de a compune o poezie din mai mult epigrame nu este rea. Am fi dorit însă ca tot să fie la nivelul acesteia:

În probleme de-atmosferă
 Dînsul face pe subtilul
 Nu se bagă, dar oferă
 Altora... aprins fitilul.

În continuare așteptăm să mai trimiteți.

PUNGUȚĂ VICTOR — LOCO

Am impresia că nu citiți revista noastră deoarece, după expedierea unei balade foarte lungi, ne promiteți că ne veți trimite în curî «O baladă a lui Iancu Jianu de 188 de stroci în cinci părți». Ce să caute Iancu Jianu la revistă de umor?

LAKATOȘI LADISLAU — CLUJ

Margareta dv. e prea lirică. Adică, nu are locul la... «Urzica».

NEAGU CRISTINA — PIATRA NEAM
 — ELEVĂ

Pentru vîrsta de 14 ani cugetările sînt dest de mari. Să sperăm că nu sînt copiate. Reproducem cîteva:

Din cugetările unei pisici

● Cel mai avantajos lucru pentru noi constă în faptul că femeile nu ne apreciază blana.
 ● Pisicile sînt foarte bărbătoase: au și mustăți

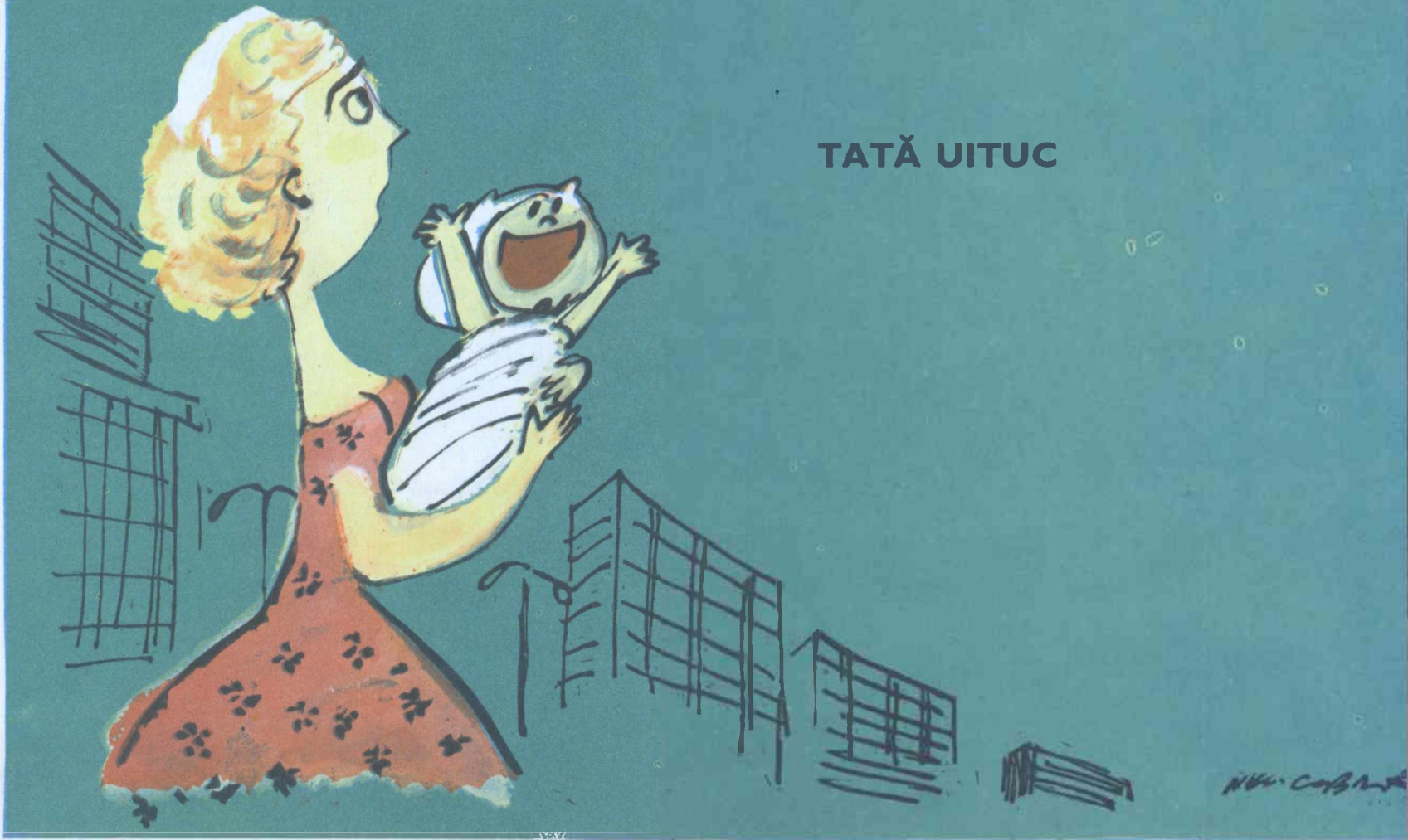
URZICO
 DE DEPARTE-ȚI SCRIBU

NELL COBAR

TATĂ UITUC

urzica